

Przymierze Abrahama a Pośrednik Nowego Przymierza cz. 2

[część I](#)

„Albowiem Bóg obietnicę czyniąc Abrahamowi, gdy nie miał przez kogo większego przysiąc, przysiągł przez siebie samego, mówiąc: Zaiste błogosławiąc błogosławić ci będę, i rozmnażając rozmnóżę cię” – Hebr. 6:13-14.

KIELICH NOWEGO TESTAMENTU

Kielich nowego testamentu, który jest Nowym Przymierzem we krwi Zbawiciela, „która się wylewa za nas” (Łuk. 22:20), musimy zawsze mieć na pamięci. Należy ciągle mieć świadomość tego, że nasza ofiara nie przedstawiałaby żadnej wartości, gdyby Pan nie przelał swojej krwi jako nasz Odkupiciel oraz nie przyjął nas za swych członków; On przyjął nas i przypisał nam swoje zasługi oraz poczytał naszą ofiarę jako część swojej własnej. Tylko to nadaje pewne znaczenie temu, co mówimy, czynimy lub ofiarujemy. Kiedy bowiem nasz Zbawiciel podczas ostatniej wieczerzy skosztował zawartości kielicha i podał go uczniom, zachęcając ich do picia, to ten symboliczny kielich cierpień i zaparcia samego siebie przekazał w ręce innych, którzy chcą z niego pić. Kielich ten podawany z rąk do rąk przez całe wieki doszedł wreszcie do nas. Jest to proroczy kielich, przedstawiający wszystkie ofiary i cierpienia wszystkich członków Ciała Chrystusowego – od Głowy, Chrystusa Pana, aż do najskromniejszego członka Jego *nóg*. Do wszystkich, którzy na przestrzeni wieków mieli udział w tym kielichu, głos naszego Zbawiciela mówi: „Pijcie z tego wszyscy”. Wkrótce ostatnia kropla z tego kielicha będzie wychylona i wypita. Wtedy cierpienia Kościoła, który jest Ciałem Chrystusowym, zostaną uzupełnione i dopełni się liczba kompletnego Kościoła. Ten kielich cierpień, z którego rozpoczęła pić nasz Zbawiciel i który podał następnie wszystkim swoim naśladowcom, został nazwany przez Pana następująco: „Ten kielich jest nowy testament (jest to kielich Nowego Przymierza) we krwi mojej, która się za was wylewa. Pijcie z tego wszyscy” – Mat. 26:27-28; Łuk. 22:20.

Ten kielich nie jest przeznaczony dla świata. Ten zaszczyt i przywilej jest tylko dla świętych, tylko oni mogą uczestniczyć z Panem w Jego cierpieniach. Jeżeli więc w tej krwi Nowego Przymierza mają uczestniczyć wierni członkowie Ciała Chrystusowego, to Nowe Przymierze nie może zostać zapieczętowane, dopóki wszyscy

członkowie nie przejdą poza wtórą zastonę, aż cała krew nowego testamentu nie zostanie wypita.

POJEDNANIE NIE JEST POŚREDNICZENIEM

W Tysiącleciu poprzez restytucję i pośrednika Nowego Przymierza ludzkość dojdzie do doskonałości. Istnieje jednak pewna różnica pomiędzy *pojednaniem* za grzech a *pośredniczeniem* pomiędzy Bogiem a grzesznikiem. W pewnym sensie można by właściwie powiedzieć, że ten, co dokonał *pojednania* za grzechy był *pośrednikiem*. Jednak Pismo Święte nie używa terminu *pośrednik* w tym znaczeniu, co już zostało powyżej powiedziane. Biblia mówi o Chrystusie jako o pośredniku Przymierza, a nie o pośredniku za grzechy. Chociaż jest prawdą, że Pan Jezus pośredniczy w pojednaniu za grzechy świata, to jednak Pismo Święte nie używa takiego określenia. Wierzący, jak też wszyscy inni potrzebują pojednania za grzechy jako podstawy ich powrotu do społeczności z Bogiem. Lecz wierzący znajdują się pod przymierzem, które nie potrzebuje *pośrednika*, jak mówi apostoł św. Paweł: „Pośrednika zaś nie ma tam, gdzie chodzi o jednego, a Bóg jest jeden” – Gal. 3:20 (NP). To znaczy: gdziekolwiek znajduje się tylko jedna strona przymierza, tam nie ma osoby pośredniczącej. W przymierzu warunkowym jest konieczny pośrednik, tak jak to było z Przymierzem Zakonu. Mojżesz był pośrednikiem tego przymierza. Tak samo Chrystus będzie pośrednikiem Nowego Przymierza. W obu tych przymierzach są przedstawione warunki. „Jeżeli będziecie przestrzegać i zachowywać moje prawo i ustawy, będę wam błogosławił”.

Zwróćmy uwagę, że *pierwotne* Przymierze przedstawione w Sarze – „matce nas wszystkich” (poświęconych) nie potrzebowało *pośrednika*. Dlaczego? W tym Przymierzu Pan Bóg uczynił obietnicę osobiście – nie stawiając Abrahamowi żadnych warunków. Obietnice były dane bezwarunkowo temu, kto stanie się *nasieniem* Abrahama. „W nasieniu twoim błogosławione będą wszystkie rodzaje ziemi.” (1 Mojż. 22:16-17; Hebr. 6:13) Nie ma tu mowy o żadnych postanowionych warunkach związanych z obietnicą, dlatego pośrednik był niepotrzebny.

PRZYMIERZE WIECZNE

Przymierze Abrahama jak i Nowe Przymierze są nazywane w Słowie Bożym określeniem *przymierze wieczne*, w przeciwieństwie do Przymierza Zakonu,

które zostało zniesione z powodu słabości i nieużyteczności: „*Bo się stało zniesienie onego przyszłego przykazania dla słabości jego i niepożytku*” - Hebr. 7:18. Słowo „przyszłego” niektórzy bibliści tłumaczą na „przeszłego”. W Konkordancji Wyrazów Greckich pod hasłem 4254 znajdujemy termin grecki „*proago*”, który odpowiada polskiemu słowu: *iść przodem, poprzedzać*. To pokazuje, że Przymierze Zakonu było tylko poprzedzającym właściwe przyszłe Nowe Przymierze. Tym samym zniesione zostaje pierwotne postanowienie, bo utraciło swą prawną moc i swą użyteczność. Jednak jedno jest podtrzymywane przez drugie. Duchowe nasienie (duchowy Izrael) będzie rządziło i błogosławiło przez ziemskie nasienie (cielesny Izrael) w Tysiącleciu. W pewnych wersetach, takich jak: 1 Mojż. 17:7, 13, 19; 2 Samuel. 23:5; Ps. 105:8-10 znajdujemy świadectwa potwierdzające, że *pierwotne* Przymierze Abrahama jest wieczne. Natomiast wersety: Jer. 32:40; 31:32 oraz Ezech. 16:60 mówią z kolei o wieczności Nowego Przymierza.

KREW WIECZNEGO PRZYMIERZA

Krew wiecznego przymierza to krew Jezusa. Przez Jego zasługi naśladowcy Pańscy są usprawiedliwieni z wiary pod przymierzem łaski (Sary), a nie pod Nowym Przymierzem, które jeszcze nie istnieje. Tak samo będzie z ofiarą Jezusa, którą jest przelanie krwi Nowego Przymierza. Przymierze to zostanie zawarte z Izraelem (cielesnym) według Boskiego upodobania. Zbawiciel przyjmuje teraz Maluczkie Stadko, członków swego Ciała i uznaje ich ofiarę jako swoją własną. Prorok Izajasz określa ich jako łaknących i pragnących sprawiedliwości (Izaj. 55:1-3).

NOWE PRZYMIERZE

Proroctwo Izajasza (55 rozdział) o przymierzu wiecznym stosuje się do powołania w Wieku Ewangelii - powołania do uczestnictwa z Jezusem w chwale, czci, nieśmiertelności i Jego Królestwie. Zauważmy kontekst: „*Oto naród, któregoś nie znał, powołasz, a narody, które cię nie znały, zbieżą do ciebie*” - werset 5. Bez wątplenia jest tu mowa o Kościele, o *duchowym Izraelu*, narodzie świętym, ludzie szczególnym, wybranym spośród wszystkich narodów do tysiącletniego Królestwa Niebieskiego. Zwróćmy uwagę na opis Chrystusa Jezusa i Jego Ciała podany w Izaj. 42:1-7, gdzie Chrystus miał być „*dany za przymierze* (tj. na ofiarę dla zatwierdzenia przymierza) *ludowi* (Izraelowi) *i za światłość narodom*”, czyli poganom, aby wszyscy mogli przejść do tej światłości pod błogosławieństwami Nowego Przymierza.

Apostoł św. Paweł w Liście do Hebrajczyków (13:20) pisze: „*A Bóg pokoju, który wywiódł od umarłych, we krwi przymierza wiecznego, onego wielkiego pasterza owiec, Pana naszego Jezusa, niech was doskonalszymi*

uczyni”. Czy dotyczy to usprawiedliwienia przestępstwa Adamowego i naszego pojednania z Bogiem? Pan Bóg pociągnął nas do Jezusa, ku usprawiedliwieniu i poświęceniu. Jeżeli trwać będziemy w Jego miłości, On uczyni nas doskonalszymi jako Nowe Stworzenia, dając nam przywilej uczestnictwa w cierpieniach Chrystusowych, uczestniczenia w kropieniu krwią *wiecznego przymierza*, które jako Nowe Przymierze sprowadzi błogosławieństwa na Izrael i cały świat. Greckie słowa przetłumaczone tutaj jako „*niech was doskonalszymi uczyni*”, oznaczają „*niech was spoi*”, czyli niech was w zupełności zjednoczy z onym Pasterzem jako członków Jego Ciała, teraz w cierpieniach, a w przyszłości w chwale.

Oto inne wersety mówiące o Nowym Przymierzu:

1. „*Ale nasz kapłan tem zacniejszego urzędu dostąpił, im jest pośrednikiem lepszego przymierza, które lepszymi obietnicami jest utwierdzone*” - Hebr. 8:6.

2. „*Oto dni idą, mówi Pan, gdy uczynię z domem Izraelskim i z domem Judzkim przymierze nowe*” - Hebr. 8:8.

3. To, co napisał prorok Jeremiasz (Jer. 33:31-33) nie odnosi się do duchowego Izraela: „*Oto dni idą, mówi Pan, które uczynię z domem Izraelskim i z domem Judzkim przymierze nowe; Nie takie przymierze, jakie uczyniłem z ojcami ich, ale to jest przymierze, które postanowię z domem Izraelskim po tych dniach, mówi Pan, dam zakon mój do wnętrzości ich, a na sercach ich napiszę je, i będę Bogiem ich, a oni będą ludem moim*” - Hebr. 8:8-10.

4. „*A gdy mówi: Nowe (przymierze), pierwsze (stare Przymierze Zakonu) czyni wiotchem; a co wiotczeje i starzeje się, bliskie jest zniszczenia*” - Hebr. 8:13.

5. Hebr. 9:14-23 - Apostoł dowodzi, że było konieczne, aby Izrael został wykupiony od *uczynków martwych* starego Przymierza Zakonu i żeby przez Chrystusa zostało dla nich ustanowione Nowe Przymierze. Stare było zapieczętowane krwią cielców i kozłów, lecz nowe *lepszymi ofiarami*, a niedługo będzie przedstawiona krew kozła.

6. Hebr. 10:16-18 - „*To jest przymierze, które postanowię z nimi po onych dniach, mówi Pan: Dam prawa moje do serca ich, a na myślach ich napiszę je, a grzechów ich i nieprawości ich nie wspomnę więcej*”. Apostoł Paweł opisuje sposób ustanowienia Nowego Przymierza i odnosi to do przyszłości, gdy *lepsze ofiary* je zapieczętują.

7. Rzym. 11:27-28 - „*A oto będzie nowe przymierze moje z nimi, gdy odejmę grzechy ich. A tak według Ewangelii nieprzyjaciółmi są dla was; lecz według wybrania są miłymi dla ojców*”. Nie ulega wątpliwości, że apostoł mówi tu o Nowym Przymierzu, które Bóg zawrze z

Izraelem *po tych dniach*, czyli po skończeniu się Wieku Ewangelii.

8. Hebr. 12:24 - „*Aleście przystąpili do góry Syon, (...) do Jeruzalemu niebieskiego, (...) do walnego zgromadzenia i do zebrania pierwotnych, (...) do pośrednika nowego testamentu (przymierza) Jezusa i do krwi pokropienia*”. W zapisie tym Izrael duchowy przedstawiony jest jako krocząca *armia*, przed której wzrokiem wystawiony jest cel, do którego podąża. Nasz Pan osiągnął ten cel 20 wieków temu, lecz Kościół *pierwotnych* jeszcze nie. Zbawiciel jest tym pośrednikiem, On przyjął Kościół za swoje Ciało, za Oblubienicę i oczekuje jej nadejścia. Obraz ten pokazuje, że Nowe Przymierze będzie ustanowione w podobny sposób jak *stare Przymierze Zakonu*, tylko na wyższym poziomie i przez lepszego pośrednika oraz przez lepsze ofiary (Dzieje Ap. 3:23).

Żaden z tych wersetów mówiących o Nowym Przymierzu nie stosuje się bezpośrednio do Kościoła. Do niego też nie odnosi się cytata apostoła z pror. Jeremiasza: „*Dam prawa moje do serca ich, a na myślach ich napiszę je*”- Hebr. 10:16 . Odnosi się to do dzieła restytucji, które rozpocznie się od Izraela i rozszerzy się na wszystkie narody ziemi. Jednakże nie jest to dziełem obecnego Wieku Ewangelii, lecz przyszłego - Tysiącletniego.

Obecnie Kościół jest pod przymierzem łaski, a nie pod Nowym Przymierzem. Nowe Przymierze najpierw zostanie zawarte pomiędzy Bogiem a Izraelem i dopiero wówczas, już w Tysiącleciu, znajdzie się pod nim cała ludzkość.

Kniaziew Czesław
R-
„Straż”